

[Hassing-Jørgensen.]

Regering nej. Den overlod trygt Forvaltningen og Opbygningen af Landets Pengevæsen til Nationalbankens Direktion:

Det ærede Medlem Hr. Duborg benyttede i sin Tale det Udtryk, at hvad det drejer sig om, er at skabe Tillid. Ja, Tillid til hvad? Tillid til Landets Mønt. Det er Fundamentet for al økonomisk Virksomhed, og jeg vil gerne sige til det ærede Medlem Hr. Duborg, at det er en Misforstaaelse at betragte og behandle det Forslag, der her foreligger, som en endelig Ordning af Landbrugets Forhold. Selv det ærede Medlem Hr. Duborg udtrykte netop Tvivl om, hvorvidt man kunde følge et bestemt Lands Mønt under alle Forhold. Dette Forslag kan ikke være Udtryk for en endelig Ordning af Landbrugets Forhold. Jeg vilde gerne se den Mand, der paa dette Tidspunkt vilde mene sig i Stand til at fremsætte Forslag om en endelig Ordning af Landbrugets Forhold.

Det, der gør denne Situation saa vanskeligt, er, at mod al Erfaring fra foregaaende Krige oplever vi dette, ikke at faa tilfredsstillende Priser for vor Landbrugs-eksport til England. Jeg har nu den Mening — men andre kan have en anden Mening —, at det ikke vil lykkes for England som for noget andet Land at holde Prisen paa Landbrugsprodukter nede i det lange Løb. Man har endnu aldrig oplevet nogen Krig, hvor ikke Prisen paa de vigtigste Livsformødenheder forholdsvis hurtigt gik i Vejret. Men det, som jeg synes man skulde sige om denne Sag, er, at i denne Situation er det dog umuligt at fastlægge en endelig Ordning af Landbrugets Forhold, og dette Forslag her træder ind for at afbøde de øjeblikkelige ugunstige Virkninger af den Tilstand, vi er inde i.

Jeg er for øvrigt af den Mening, at det ikke er videre forsvarligt, at vi er kommet dertil her i Landet, at Værdien af Landets Mønt kan fastsættes gennem Forhandling mellem de politiske Partier. Jeg tror, at det er uforsvarligt, at denne Fastsættelse, som jeg anser for fundamental for al økonomisk Virksomhed, og Ansvaret derfor ikke ligger hos den eneste Myndighed, som efter min Anskuelse er i Stand til at overse Konsekvenserne deraf, nemlig hos Direktioner for Danmarks Nationalbank. At gøre saa fundamentale Spørgsmaal som Værdien og ikke mindst Stabiliteten af Landets Mønt til Kastebold mellem de politiske Partier anser jeg for uforsvarligt, og jeg vilde meget henstille, om man snarest naaede til en saadan Ordning, at Rigsdagen ikke kunde beskæftige sig dermed med bindende Virkning.

Fastholdelsen af Værdierne kan saa faa Indflydelse paa forskellige Erhvervsforhold, og saa er det Rigsdagens Sag at tage Stilling til, hvorledes Ulemperne derved i det enkelte Tilfælde skal afhjælpes.

Hvis jeg ikke husker meget fejl, foregik der forud for det sidste Valg til Folketinget en meget heftig Kritik af de Prisstigninger, som havde fundet Sted paa det indenlandske Marked, altsaa ogsaa for Importvarerne. Jeg er lige ved at mene, at det var Venstres Hovedindsats i Valgkampen, at under denne Regerings Foranstaltninger var Varepriserne steget meget betydeligt. Saa forfærdelig betydeligt var det nu ikke. Hvis man sammenligner Engrospristallet 1929 med 1938 var det 100 til 105. Men selvfølgelig, hvis vi tager Bundtallene med fra 1931 op efter, drejer det sig vistnok om 20—25 pCt. Det var i Virkeligheden en ganske ringe Prisstigning, naar man tager Hensyn til det, der var gaaet forud, nemlig at vi havde reduceret Værdien af Landets Mønt fra 100 til 45.

Naar vi slap saa godt fra den Kronedevaluering, som fandt Sted i disse Aar, skyldtes det udelukkende dette, at den mødtes af et overordentlig stærkt Prisfald paa det internationale Varemærked. Derfor slap vi godt fra det, vi slap bedre fra det, tør jeg sige næsten, end vi havde fortjent. Men naar vi nu staar over for denne Situation, hvor Prisstigningerne vælter ind over Landet, hvor Regeringen og Rigsdagen mener, at alle Forhold skal tages i Betragtning, at alle Anstrengelser skal sættes ind paa at holde Prisniveauet nede, saa vidt det er muligt, har vi nu debuteret med at paalægge alle Indkøb en Prisforhøjelse af 8 pCt., som vi alle sammen mere eller mindre glade har accepteret. Hvis man vil fastholde, at Kronen skal følge Sterling, vil det altsaa sige en yderligere meget betydelig Prisforhøjelse, og alle her i Salen ved, at en saadan sætter sig sine Spor alle Vegne. Den fører til højere Lønninger paa alle Omraader.

Det er en Skrue uden Ende at nedsætte et Lands Mønt og saa at afbøde Følgerne deraf i det store og hele. Det, der sker ved dette Forslag, er, at man fastholder Landets Mønt, og saa søger man at afbøde de Ulemper, som dette medfører for et enkelt Erhverv — for Dele af et enkelt Erhverv, tør man maaske oven i Købet sige, for der er mange, som vil mene, at de Foranstaltninger, som hidtil er truffet her til Lands, ingenlunde har været i Disfavør af Landbruget, men tværtimod.

Hvis vi vil skabe Tillid, skal det være Tillid til Landets Mønt, vi skal skabe. Jeg